

kunde ikke tro om ham, at han havde taget hende alene for Pen-
genes Skyld.

Per havde igen stjaalet sine Øjne hen paa hende. Hun sad stadig med Græsstraaet i Munden og stirrede ud over de blomster-
brogede Enge. Hun havde bøjet sig lidt forover og løftet det ene
Knæ en Kende, saa hun kunde hvile Armen paa det. Øjnene var
halvlukkede og missede i Solen.

„Keder jeg Dem?“ sagde han efter nogen Tavshed.

Hun foer let sammen ved igen at høre hans Stemme. Hun blev
ogsaa en lille Smule rød.

I det samme hørte de en Vogn køre ind i Slotsgaarden.

„Det kan dog vel ikke allerede være Deres Forældre?“ ud-
brød han forskrækket.

„Det er det vist,“ sagde hun og rejste sig. „Jeg maa gaa ind.“

Hun viste dog ingen særlig Skyndsomhed paa Tilbagevejen
gennem Haven. Da hun ved Siden af Laagen fik Øje paa nogle
smukke Margeriter, standsede hun endog for at plukke
dem.

Der var heri en Smule Trods mod Moderen. Men først og frem-
mest var det et Udslag af hendes Retskaffenhed. Hun var sig intet
urigtigt bevidst; men det skulde i hvert Tilfælde ikke skjules for
Forældrene, med hvem hun havde spaseret.

Per fulgte ikke med ind. Han havde i Øjeblikket slet ingen
Lyst til Selskabelighed. Nedenfor Verandatrappen forlod han
hende, hvorpaa han gik ind i sin Stue, der havde egen Indgang
fra Gavlen.

Her gav han sig til at gaa frem og tilbage over Gulvet for at
bringe lidt Ro i sit Sind. Der skulde nu gøres Alvor af Opbruddet.
Men hvor skulde han rejse hen? Kunde han efter dette vende
tilbage til Jakobe? Var det ikke hans Pligt aabent at tilstaa for
hende, at han var kommen til at holde af en anden? Og hvad
saa? . . .

Turde han udsætte sig for et Brud med Jakobe og hendes Fa-
milje? Han skulde jo skaffe Penge. Han maa tte have Penge!
Disse dumme, modbydelige, smudsige Penge! Planen om at rejse
en Sum hos Hofjægmesteren havde han maattet opgive. Han